

Arrest

nr. 348 374 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 juni 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 21 november 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 december 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. FEITENRELAAS

U werd in het Portugees gehoord door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) op 21 november 2025 van 9u42 tot 14u. U werd tijdens het onderhoud bijgestaan door een tolk die Portugees machtig is. Uw raadsman meester H., E. loco meester D., H. was van 9u45 tot 13u44 aanwezig.

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten, tot de Bakongo-etnie te behoren en het christelijke geloof aan te hangen. U bent geboren op (...) 1999 in Namibe. U woonde eerst in de wijk Forte Santa Rita in Namibe. Uw moeder overleed toen u drie of vier jaar oud was. Er waren geen bloedverwanten die nog voor u konden zorgen. U werd in huis genomen door de huisbaas van uw moeder, D. L. – die u als “grootmoeder” bestempelde (maar verder in deze beslissing: pleegmoeder). U woonde samen met haar en haar drie kinderen, M., T. en S. in Forte Santa Rita. U slaapwandelde en praatte soms in uw slaap. Als uw “grootmoeder” veel gedronken had, kon ze soms zeggen dat u uw moeder had gedood, dat u de oorzaak was van het overlijden van uw moeder. Haar kinderen hoorden dit ook en zeiden dit ook tegen u. Naar het einde van 2016 toe kreeg uw pleegmoeder tuberculose. Ze werd gehospitaliseerd en verbleef ongeveer drie maanden in het ziekenhuis, waarna ze overleed. Na haar overlijden kreeg u ruzie met de kinderen van uw pleegmoeder, waarna u het huis moest verlaten. U sliep een week in scholen. Vervolgens leerde u pastoor C. M. kennen. U kon bij de pastoor intrekken in zijn huis in de wijk Plato. Toen u met de pastoor en zijn vrouw naar uw oude huis ging om uw spullen op te halen, zei (uw pleegzus) S. tegen pastoor C. en zijn vrouw “net zoals hij de dood van zijn moeder en van mijn moeder heeft veroorzaakt, zal hij die van jullie veroorzaken.” Van 2018 tot 2023 studeerde u boekhouding en beheer aan de universiteit van Namibe. Daarnaast werkte u op het boekhoudkantoor C. C. van 2020 tot het einde van 2024. Verder werkte u van 2022 tot februari 2025 in r. N. e F.’s. In april 2025 ging u samen met pastoor C. naar Luanda. Op 15 april 2025 werd C. onwel. De volgende dag overleed hij aan de gevolgen van diabetes en hoge bloeddruk. Op de begrafenis nam de familie van C. geen genoegen met de medische oorzaak van zijn dood en wilde een verantwoordelijke aanwijzen. Toen zijn vrouw werd aangewezen als mogelijke verantwoordelijke, wees zij naar u als mogelijke verantwoordelijke. Er ontstond commotie die echter kon opgelost worden door een andere pastoor, meneer M.. U ging schuilen bij een vriend genaamd A., in Luanda. U werd op een dag gebeld door de vrouw van de pastoor en werd door haar uitgenodigd om samen met haar en de familie naar de Soba – de traditionele autoriteit die als bemiddelaar en bewaker van veiligheid optreedt binnen lokale gemeenschappen in Angola (zie administratief dossier) – te gaan. U zei tegen de vrouw van de pastoor dat u zou komen, maar deed dit uiteindelijk niet. U belde naar de zus van de pastoor, D., die op het huis paste, om uw documenten te verkrijgen die nog in het huis lagen. Ze zei echter dat deze niet meer op hun plek lagen en dat ze de zoon van de pastoor – die ook C. heette – had gezien enkele dagen eerder en dat ze de boodschap aan u moest overbrengen dat u achter hem aan moest gaan en dat u wist waar u hem kon vinden, namelijk waar zijn moeder ook was. Na een paar dagen ging u naar de politie om klacht in te dienen, maar deze verwezen u door naar de Soba, omdat deze dergelijke problemen moet oplossen. U vroeg aan A. of hij nog andere oplossingen kende, waarop hij zei dat hij ervaring had met buitenlandse zaken. Hij regelde vervolgens uw reis uit Angola naar België. Op 18 juni 2025 heeft u Angola verlaten. Op 19 juni 2025 kwam u aan in België. Op 23 juni 2025 diende u een verzoek om internationale bescherming (hierna VIB) in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).

Terwijl u reeds in België was, werd een oude collega van u benaderd door iemand die naar u vroeg.

U legde ter ondersteuning van uw VIB uw Angolese identiteitskaart en een getuigenis op eer van een van uw collega’s voor.

U maakte opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS over op 8 december 2025.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Angola, omdat u vreest vervolgd te worden door de familie van pastoor C..

Er wordt echter geen geloof gehecht aan uw vrees bij terugkeer en dit omwille van onderstaande redenen:

1. Het CGVS hecht geen geloof aan uw voorgehouden relaas dat u een weeskind was dat reeds van jongs af werd beschuldigd van kwade geesten in zich te hebben door zijn pleegmoeder en de gemeenschap waarin hij woonde.

1.1. U vermeldde dit onderdeel van uw relaas pas tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS.

=> Bij DVZ beweerde u expliciet dat de beschuldigingen dat u de drager van een kwade geest was pas ontstond toen de priester van uw kerk overleed (zie vragenlijst CGVS, vraag 5, d.d. 13 oktober 2025). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u plots dat u reeds vanaf uw kindertijd werd beschuldigd van een kwade geest in u te hebben – door de vrouw die u in huis nam nadat uw moeder overleed toen u drie of vier jaar oud was (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Indien u daadwerkelijk reeds vanaf uw kindertijd werd geconfronteerd met dergelijke beschuldigingen, kan er niet ingezien worden waarom u zou nagelaten hebben

om dit eerder te vertellen. Deze omissie ondermijnt de geloofwaardigheid van dit deel van uw relaas dan ook bij voorbaat.

1.2. Uw verklaringen over uw leven met deze beschuldigingen zijn niet doorleefd en stroken niet met de informatie waarover het CGVS beschikt.

=> Het gedrag van uw gemeenschap en uw pleeggezin blijkt geenszins compatibel met de beweerde beschuldigingen ten aanzien van u. Immers, indien uw pleegmoeder D. L. daadwerkelijk dacht dat u een kwade geest in u droeg en meende dat uw moeder was overleden omwille van deze kwade geest én ze dit publiekelijk verkondigde in de gemeenschap (NPO, p. 15), kan er niet worden ingezien waarom ze u in huis zou nemen en u vervolgens 13 à 14 jaar lang zou opvangen bij haar thuis, noch hoe haar kinderen en de gemeenschap dit zonder meer zouden toelaten dat u daar verbleef.

=> Uit de landeninformatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat een beschuldiging van (kind)hekserij gepaard gaat met zware gevolgen voor de persoon die beschuldigd wordt – onder meer: het ondergaan van (zware) mishandeling, sociale uitsluiting en discriminatie en moeilijke re-integratie in een gemeenschap (zie administratief dossier). Uit uw verklaringen komen echter allerm minst die gevolgen naar voor. Meer nog, uit uw verklaringen blijkt zelf dat u, toen u bij uw pleegmoeder verbleef, steeds naar school heeft kunnen gaan – net nadat u het huis van uw pleegmoeder verliet op 18-jarige leeftijd kon u immers starten aan de universiteit (NPO, p. 11) – en dat u bijvoorbeeld ook basketbal beoefende in de gemeenschap (NPO, p. 7). Ook verklaarde u dat er eigenlijk nooit werd opgetreden tegen deze “kwade geest.” Toen de dossierbehandelaar u vroeg of uw pleegmoeder en uw pleegbroers of -zussen ooit iets poogden te doen aan deze kwade geest, antwoordde u van niet. U voegde er zelfs aan toe dat het niet op een serieuze manier was dat ze dit zeiden (NPO, p. 16). Toen de dossierbehandelaar u vervolgens vroeg of ze dan daadwerkelijk geloofden dat u een kwade geest in u had, antwoordde u op hypothetische wijze dat ze het “misschien wel, misschien niet” geloofden (NPO, p. 16).

=> Gevraagd of u ooit problemen kende omwille van die uitspraak van uw pleegmoeder, stelde u dat u gediscrimineerd werd en dat er verbale aanvallen waren tegen u – maar dat het nooit fysiek werd (NPO, p. 15).

Wanneer u concreet werd gevraagd wat er dan precies gebeurde van discriminatie en verbale aanvallen, stelde u dat ze zeiden dat u schuldig was en een kwade geest droeg, dat u spreekt met mensen die u niet ziet en dat u verantwoordelijk was voor de dood van uw moeder (NPO, p. 15). Toen u vervolgens werd gevraagd in welke zin u werd gediscrimineerd, herhaalde u dat u, omdat u wees was, dat u schuldig zou zijn aan de dood van uw moeder en dat uw grootmoeder deze zaken publiekelijk zei waardoor u het onderwerp van beledigingen en discriminatie in het algemeen werd. Verder genoot u niet dezelfde rechten als uw pleegbroers en pleegzus (NPO, p. 15). Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS u expliciet om concrete voorbeelden vroeg van de dingen die u niet mocht en anderen wel, herhaalde u simpelweg dat u niet dezelfde rechten had als anderen en dat u nooit nee mocht zeggen als ze u iets opdroegen (NPO, p. 16). U wist dan ook allerm minst te concretiseren hoe u gediscrimineerd werd, hetgeen dan ook nogmaals bevestigt dat uw verklaringen in deze context niet doorleefd zijn.

=> Verder zijn er verschillende zaken die het erg weinig aannemelijk maken dat u, nadat u verhuisde van Forte Santa Rita naar Plato, plots niet meer beschuldigd werd van het feit dat u een kwade geest in u zou hebben (NPO, p. 16). Ten eerste werd deze beschuldiging ook geuit tegen de pastoor en zijn vrouw waarbij u ging wonen, met de toevoeging dat u niet alleen schuldig was aan de dood van uw moeder, maar ook van uw pleegmoeder (NPO, p. 10). Ten tweede blijkt de afstand van Plato naar Forte Santa Rita 2,5 tot 3 km te zijn, wat ongeveer 45 tot 60 minuten wandelen is binnen dezelfde stedelijke omgeving van Namibe (Moçâmedes) en dus bezwaarlijk in een totaal andere regio ligt waar u nooit in contact zou komen met mensen uit uw vroegere gemeenschap die u wél beschuldigden van deze kwade geesten in u te hebben. Ten derde blijkt het kantoor van de job die u uitoefende bij C. C. van 2020 tot eind 2024 (NPO, p. 11) in Mandume I te zijn, nabij het gemeenschapsgymnasium en het administratief centrum van Forte Santa Rita (zie administratief dossier) – uw oude gemeenschap waar u wel leed onder deze beschuldigingen. Het feit dat de beschuldigingen plots stopten, is gezien al deze omstandigheden dan ook geenszins aannemelijk, wat de geloofwaardigheid van uw beweringen, dat u van jongs af werd beschuldigd kwade geesten in u te hebben, eens te meer ondermijnt.

Bovendien mag het ook erg weinig aannemelijk genoemd worden dat u tegen deze achtergrond – van beschuldigingen van kwade geesten in u te hebben, uitsluiting en discriminatie – wél een tertiair diploma behaalde – terwijl uit statistieken blijkt dat slechts ruwweg 10 procent van alle Angolezen kan beginnen aan tertiair onderwijs (zie administratief dossier). Verder kon u twee jobs houden (NPO, p. 11) en heeft u twee jaar lang een relatie gehad (NPO, p. 10).

=> Er wordt dan ook geen geloof gehecht aan het feit dat u van jongs af zou beschuldigd zijn kwade geesten in u te hebben. Gezien dit niet het geval was, kan er niet worden ingezien waarom u op het moment dat pastoor C. M. overleed aan de gevolgen van diabetes en hoge bloeddruk plots beschuldigd zou worden van de drager van een kwade geest te zijn die verantwoordelijk was voor de dood van de pastoor. Immers stelde u – op hypothetische wijze – dat de vrouw van de pastoor u als schuldige aanwees omwille van de geschiedenis die u meedroeg van de beschuldigingen bij uw pleegmoeder (NPO, pp. 15, 17).

=> Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de gehele premisse van uw asielrelaas ondermijnd.

2. Uw verklaringen over uw oproeping bij de traditionele autoriteit (de Soba), hetgeen mee de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Angola, weten niet te overtuigen.

=> Zo wist u absoluut niet bij welke Soba of waar het proces over de dood van pastoor C. M. zou plaatsvinden. Toen u werd gevraagd wie de Soba was, zei u dat het de plaatselijke Soba was en dat er in iedere provincie een plaatselijke Soba is. Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS wenste te weten wat de naam van deze Soba was, stelde u het niet te weten, omdat hij in een andere provincie was en dat jullie bij elkaar moesten komen om dan samen naar daar te gaan (NPO, p. 17). Wanneer u werd gevraagd waarom de Soba in een andere provincie was, antwoordde u dat jullie in een andere provincie waren dan Namibe, namelijk in Luanda, en dat ze u misschien zouden meenemen naar Uige, omdat ze van daar afkomstig waren (NPO, p. 17).

=> Er kan wel degelijk verwacht worden dat u zou weten welke Soba het oordeel zou vellen. Het feit dat u zelfs niet eens wist in welke provincie dit proces zou plaatsvinden – in Uige, Namibe of Luanda – ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook nog verder.

3. U ondernam nauwelijks zelf iets voor u de drastische beslissing nam om Angola definitief te verlaten.

=> U beweerde dat u klacht ging indienen bij de politie tegen de agressies en de onrechtvaardige beschuldiging die tegen u werd geuit (NPO, pp. 17-18). U legt geen stukken neer die het neerleggen van deze klacht kunnen bewijzen. U beweerde dat ze uw dossier niet hebben afgewerkt omdat u het adres van de personen niet had (NPO, p. 18) – wat bizar is gezien u inwoonde bij de vrouw van de pastoor. Verder stelde u dat ze u doorverwezen naar een Soba voor dergelijke klachten.

=> Gezien u beweerdelijk beschuldigd werd van iets dat bij een Soba diende opgelost te worden, kan er verwacht worden dat u zelf de optie zou verkend hebben om bij een Soba langs te gaan. U beweerde echter dat u niet alleen naar daar kon gaan omdat u met iedereen daar naartoe moest gaan, waarop de Soba het ritueel zou uitvoeren waarin hij kon weten wie de dader was (NPO, p. 18). U beweerde dat als u alleen zou zijn dat het resultaat niet geloofwaardig zou zijn. Wanneer u expliciet werd gewezen op de rol die een Soba inneemt in een gemeenschap en u werd gevraagd waarom u dan niet naar de Soba in uw gemeenschap ging om dit conflict te bemiddelen, antwoordde u naast de kwestie dat u niet alleen mocht gaan en dat het samen met de persoon moest zijn die daartoe heeft opgeroepen, hierbij voorbijgaand aan het feit dat u zélf naar de Soba kon gaan. U gaf bovendien aan dat er getuigen bij moesten zijn – waarbij u bijvoorbeeld de dokter die het overlijden van pastoor C. vaststelde of pastoor M. die ook aanwezig was toen pastoor C. overleed als getuige kon oproepen. Uit uw verklaringen blijkt dat u dit echter op geen enkel moment in overweging heeft genomen, wat niet strookt met wat verwacht kan worden in de door u geschetste context.

4. Het gedrag van C. "T." – de zoon van pastoor C. – toont een gebrek aan urgentie die niet strookt met het beeld dat u van hem schetst.

=> Indien C. daadwerkelijk als lid van de commando's opgeleid was om dergelijk onderzoek uit te voeren en straffeloos geweld te plegen (NPO, pp. 13, 19), kan er niet ingezien waarom hij plots in oktober, 4 maanden nadat u het land had verlaten, een onderzoeker tot bij uw werkgever zou gestuurd hebben om u te zoeken (NPO, p. 14). Het gebrek aan urgentie dat blijkt uit T. zijn beweerd gedrag schetst dan ook een realiteit die niet strookt met uw beweerd relaas – namelijk dat er een gevaarlijk, geheim agent u wilde doden omdat hij u als schuldige zag voor het overlijden van zijn vader. Het mag bovendien duidelijk zijn dat het voor iemand met zijn profiel niet moeilijk zou zijn om te achterhalen waar u werkt – temeer u beweerdelijk samenwoonde met zijn vader terwijl u reeds op deze plaats werkte. De vrees die u uitte, in de opmerkingen op de notities van het onderhoud die u overmaakte, omwille van het feit dat hij uw werkgever 4 maanden na uw vertrek zou gevonden hebben, kan dan ook moeilijk serieus genomen worden (zie opmerkingen NPO, over de tweede vraag in NPO, p. 19). Het document dat u in deze context heeft voorgelegd – de verklaring op eer van uw collega die dit bezoek aan uw werkgever moet bewijzen – betreft dan ook duidelijk een gesolliciteerd document dat allerminst een geloofwaardig relaas ondersteunt.

5. U voorziet het CGVS van objectieve informatie dat u niet in Plato – waar pastoor C. woonde – verbleef.

=> Het andere document dat u voorlegde – uw identiteitskaart, uitgegeven op 12 mei 2024 – kan hoogstens uw identiteit aantonen, dewelke niet in twijfel wordt getrokken. Bovendien valt bij deze identiteitskaart uw adres op – in Bairro Forte Santa Rita, waar u beweerdelijk woonde met uw pleegmoeder D. L. en haar kinderen. Nochtans was u sedert 2017 ingetrokken bij de pastoor C. M. die in Bairro Plato woonde. Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u op dat moment niet uw residentie had in Plato, antwoordde u van wel, maar dat uw identiteitskaart op dat moment geregistreerd stond op het adres in Forte Santa Rita en dat het gemakkelijker was om die gewoon te vernieuwen (NPO, p. 17). Het mag echter verbazen dat u zeven jaar na uw vertrek in Forte Santa Rita u dus minstens al voor de tweede keer uw identiteitskaart verlengde terwijl het verkeerde adres hierop genoteerd stond. Immers houdt dit in dat alle officiële communicatie (die de overheid) u stuurt u nooit zou kunnen bereiken. Meer nog, de kans bestaat dat deze communicatie terecht komt bij uw pleegbroers en pleegzus die u verantwoordelijk houden voor de dood van hun moeder en u beschuldigen bezeten te zijn door een kwade geest. Uw verklaring dat het "makkelijker" was om het foute adres te houden – waar mogelijks nog steeds de mensen verbleven die u ervan beschuldigden een kwade geest te bezitten en op die manier hun moeder vermoord te hebben – wordt dan ook niet aangenomen. De residentie die blijkt uit uw identiteitskaart wijst er dan ook op dat u eigenlijk niet in Plato verbleef. Indien u niet in Plato verbleef, blijkt uw verblijf bij pastoor C. op dat moment ook niet geloofwaardig, wat nogmaals het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas onderstreept.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 25 november 2025. Deze opmerkingen betroffen louter verduidelijkingen en toevoegingen op hetgeen u zei tijdens het interview op het CGVS. Deze kunnen de eerder gemaakte conclusies echter niet wijzigen. Bijgevolg kunnen deze de geloofwaardigheid van uw relaas ook niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, paragraaf 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van "artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft" van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de redelijkheidsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze omstandig te weerleggen. Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Angola een vervolging wegens beschuldigingen van hekserij door de familie van de overleden pastoor C. bij wie hij inwoonde.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) er geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden relaas dat verzoeker een weeskind was dat reeds van jongs af werd beschuldigd van kwade geesten in zich te hebben door zijn pleegmoeder en de gemeenschap waarin hij woonde:

a) verzoeker vermeldde dit onderdeel van zijn relaas pas tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het CGVS:

- bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) beweerde verzoeker expliciet dat de beschuldigingen dat hij de drager van een kwade geest was pas ontstond toen de priester van zijn kerk overleed. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker plots dat hij reeds vanaf zijn kindertijd beschuldigd werd van een kwade geest in zich te hebben door de vrouw die hem in huis nam nadat zijn moeder overleed toen hij drie of vier jaar oud was. Indien verzoeker daadwerkelijk reeds vanaf zijn kindertijd werd geconfronteerd met dergelijke beschuldigingen, kan er niet ingezien worden waarom hij zou nagelaten hebben om dit eerder te vertellen. Deze omissie ondermijnt de geloofwaardigheid van dit deel van zijn relaas dan ook bij voorbaat;

b) verzoekers verklaringen over zijn leven met deze beschuldigingen zijn niet doorleefd en stroken niet met de informatie waarover het CGVS beschikt:

- het gedrag van zijn gemeenschap en zijn pleeggezin blijkt geenszins compatibel met de beweerde beschuldigingen ten aanzien van verzoeker. Immers, indien zijn pleegmoeder D. L. daadwerkelijk dacht dat verzoeker een kwade geest in zich droeg en meende dat zijn moeder overleden was omwille van deze kwade geest én ze dit publiekelijk verkondigde in de gemeenschap, kan er niet worden ingezien waarom ze verzoeker in huis zou nemen en hem vervolgens dertien à veertien jaar lang zou opvangen bij haar thuis, noch hoe haar kinderen en de gemeenschap dit zonder meer zouden toelaten dat verzoeker daar verbleef;

- uit de landeninformatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat een beschuldiging van (kind)hekserij gepaard gaat met zware gevolgen voor de persoon die beschuldigd wordt – onder meer: het ondergaan van (zware) mishandeling, sociale uitsluiting en discriminatie en moeilijke re-integratie in een gemeenschap. Uit verzoekers verklaringen komen echter allerm minst die gevolgen naar voor. Meer nog, uit zijn verklaringen blijkt zelf dat hij, toen hij bij zijn pleegmoeder verbleef, steeds naar school heeft kunnen gaan – net nadat hij het huis van zijn pleegmoeder verliet op 18-jarige leeftijd kon verzoeker immers starten aan de universiteit – en dat hij bijvoorbeeld ook basketbal beoefende in de gemeenschap. Ook verklaarde verzoeker dat er eigenlijk nooit werd opgetreden tegen deze “kwade geest.” Toen de dossierbehandelaar verzoeker vroeg of zijn pleegmoeder en zijn pleegbroers of -zussen ooit iets poogden te doen aan deze kwade geest, antwoordde hij van niet. Verzoeker voegde er zelfs aan toe dat het niet op een serieuze manier was dat ze dit zeiden. Toen de dossierbehandelaar verzoeker vervolgens vroeg of ze dan daadwerkelijk geloofden dat hij een kwade geest in zich had, antwoordde hij op hypothetische wijze dat ze het “*misschien wel, misschien niet*” geloofden;

- gevraagd of verzoeker ooit problemen kende omwille van die uitspraak van zijn pleegmoeder, stelde hij dat hij gediscrimineerd werd en dat er verbale aanvallen waren tegen hem – maar dat het nooit fysiek werd. Wanneer verzoeker concreet werd gevraagd wat er dan precies gebeurde van discriminatie en verbale aanvallen, stelde hij dat ze zeiden dat hij schuldig was en een kwade geest droeg, dat hij spreekt met mensen die hij niet ziet en dat hij verantwoordelijk was voor de dood van zijn moeder. Toen verzoeker vervolgens werd gevraagd in welke zin hij werd gediscrimineerd, herhaalde hij dat hij, omdat hij wees was, dat hij schuldig zou zijn aan de dood van zijn moeder en dat zijn grootmoeder deze zaken publiekelijk zei waardoor hij het onderwerp van beledigingen en discriminatie in het algemeen werd. Verder genoot verzoeker niet dezelfde rechten als zijn pleegbroers en pleegzus. Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS verzoeker expliciet om concrete voorbeelden vroeg van de dingen die hij niet mocht en anderen wel, herhaalde hij simpelweg dat hij niet dezelfde rechten had als anderen en dat hij nooit nee mocht zeggen als ze hem iets opdroegen. Verzoeker wist dan ook allerm minst te concretiseren hoe hij gediscrimineerd werd, hetgeen dan ook nogmaals bevestigt dat zijn verklaringen in deze context niet doorleefd zijn;

- er zijn verder verschillende zaken die het erg weinig aannemelijk maken dat verzoeker, nadat hij verhuisde van Forte Santa Rita naar Plato, plots niet meer beschuldigd werd van het feit dat hij een kwade geest in zich

zou hebben. Ten eerste werd deze beschuldiging ook geuit tegen de pastoor en zijn vrouw waarbij verzoeker ging wonen, met de toevoeging dat hij niet alleen schuldig was aan de dood van zijn moeder, maar ook van zijn pleegmoeder. Ten tweede blijkt de afstand van Plato naar Forte Santa Rita 2,5 tot 3 km te zijn, wat ongeveer 45 tot 60 minuten wandelen is binnen dezelfde stedelijke omgeving van Namibe (Moçâmedes) en dus bezwaarlijk in een totaal andere regio ligt waar verzoeker nooit in contact zou komen met mensen uit zijn vroegere gemeenschap die hem wél beschuldigden van deze kwade geesten in zich te hebben. Ten derde blijkt het kantoor van de job die verzoeker uitoefende bij C. C. van 2020 tot eind 2024 in Mandume I te zijn, nabij het gemeenschapsgymnasium en het administratief centrum van Forte Santa Rita – verzoekers oude gemeenschap waar hij wel leed onder deze beschuldigingen. Het feit dat de beschuldigingen plots stopten, is gezien al deze omstandigheden dan ook geenszins aannemelijk, wat de geloofwaardigheid van zijn beweringen, dat verzoeker van jongs af werd beschuldigd kwade geesten in zich te hebben, eens te meer ondermijnt. Bovendien mag het ook erg weinig aannemelijk genoemd worden dat verzoeker tegen deze achtergrond – van beschuldigingen van kwade geesten in zich te hebben, uitsluiting en discriminatie – wél een tertiair diploma behaalde – terwijl uit statistieken blijkt dat slechts ruwweg 10 procent van alle Angolezen kan beginnen aan tertiair onderwijs. Verder kon verzoeker twee jobs houden en heeft hij twee jaar lang een relatie gehad;

- er wordt dan ook geen geloof gehecht aan het feit dat verzoeker van jongs af zou beschuldigd zijn kwade geesten in zich te hebben. Gezien dit niet het geval was, kan er niet worden ingezien waarom verzoeker op het moment dat pastoor C. M. overleed aan de gevolgen van diabetes en hoge bloeddruk plots beschuldigd zou worden van de drager van een kwade geest te zijn die verantwoordelijk was voor de dood van de pastoor. Immers stelde verzoeker op hypothetische wijze – dat de vrouw van de pastoor hem als schuldige aanwees omwille van de geschiedenis die hij meedroeg van de beschuldigingen bij zijn pleegmoeder;

- Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de gehele premisse van zijn asielrelaas ondermijnd;
- ii) verzoekers verklaringen over zijn oproeping bij de traditionele autoriteit (de Soba), hetgeen mee de aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Angola, niet weten te overtuigen:

- verzoeker wist absoluut niet bij welke Soba of waar het proces over de dood van pastoor C. M. zou plaatsvinden. Toen verzoeker werd gevraagd wie de Soba was, zei hij dat het de plaatselijke Soba was en dat er in iedere provincie een plaatselijke Soba is. Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS wenste te weten wat de naam van deze Soba was, stelde hij het niet te weten, omdat hij in een andere provincie was en dat zij bij elkaar moesten komen om dan samen naar daar te gaan. Wanneer verzoeker werd gevraagd waarom de Soba in een andere provincie was, antwoordde hij dat zij in een andere provincie waren dan Namibe, namelijk in Luanda, en dat ze hem misschien zouden meenemen naar Uige, omdat ze van daar afkomstig waren;

- er kan wel degelijk verwacht worden dat verzoeker zou weten welke Soba het oordeel zou vellen. Het feit dat hij zelfs niet eens wist in welke provincie dit proces zou plaatsvinden – in Uige, Namibe of Luanda – ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas dan ook nog verder;

- iii) verzoeker nauwelijks zelf iets ondernam voor hij de drastische beslissing nam om Angola definitief te verlaten:

- verzoeker beweerde dat hij klacht ging indienen bij de politie tegen de agressies en de onrechtvaardige beschuldiging die tegen hem werd geuit. Verzoeker legt geen stukken neer die het neerleggen van deze klacht kunnen bewijzen. Verzoeker beweerde dat ze zijn dossier niet hebben afgewerkt omdat hij het adres van de personen niet had – wat bizar is gezien verzoeker inwoonde bij de vrouw van de pastoor. Verder stelde hij dat ze hem doorverwezen naar een Soba voor dergelijke klachten;

- gezien verzoeker beweerdelijk beschuldigd werd van iets dat bij een Soba diende opgelost te worden, kan er verwacht worden dat hij zelf de optie zou verkend hebben om bij een Soba langs te gaan. Verzoeker beweerde echter dat hij niet alleen naar daar kon gaan omdat hij met iedereen daar naartoe moest gaan, waarop de Soba het ritueel zou uitvoeren waarin hij kon weten wie de dader was. Verzoeker beweerde dat als hij alleen zou zijn dat het resultaat niet geloofwaardig zou zijn. Wanneer verzoeker expliciet werd gewezen op de rol die een Soba inneemt in een gemeenschap en hem werd gevraagd waarom hij dan niet naar de Soba in zijn gemeenschap ging om dit conflict te bemiddelen, antwoordde verzoeker naast de kwestie dat hij niet alleen mocht gaan en dat het samen met de persoon moest zijn die daartoe heeft opgeroepen, hierbij voorbijgaand aan het feit dat hij zélf naar de Soba kon gaan. Verzoeker gaf bovendien aan dat er getuigen bij moesten zijn waarbij hij bijvoorbeeld de dokter die het overlijden van pastoor C. vaststelde of pastoor M. die ook aanwezig was toen pastoor C. overleed als getuige kon oproepen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij dit echter op geen enkel moment in overweging heeft genomen, wat niet strookt met wat verwacht kan worden in de door hem geschetste context;

- iv) het gedrag van C. “T.” – de zoon van pastoor C. – een gebrek aan urgentie toont die niet strookt met het beeld dat hij van hem schetst:

- indien C. daadwerkelijk als lid van de commando's opgeleid was om dergelijk onderzoek uit te voeren en straffeloos geweld te plegen, kan er niet ingezien worden waarom hij plots in oktober, vier maanden nadat hij het land had verlaten, een onderzoeker tot bij zijn werkgever zou gestuurd hebben om hem te zoeken. Het gebrek aan urgentie dat blijkt uit T. zijn beweerd gedrag schetst dan ook een realiteit die niet strookt met zijn beweerd relaas – namelijk dat er een gevaarlijk, geheim agent hem wilde doden omdat hij hem als schuldige zag voor het overlijden van zijn vader. Het mag bovendien duidelijk zijn dat het voor iemand met zijn profiel niet moeilijk zou zijn om te achterhalen waar hij werkt – temeer hij beweerdelijk samenwoonde met zijn vader

terwijl hij reeds op deze plaats werkte. De vrees die verzoeker uitte, in de opmerkingen op de notities van het onderhoud die hij overmaakte, omwille van het feit dat hij zijn werkgever vier maanden na zijn vertrek zou gevonden hebben, kan dan ook moeilijk serieus genomen worden. Het document dat verzoeker in deze context heeft voorgelegd – de verklaring op eer van zijn collega die dit bezoek aan zijn werkgever moet bewijzen – betreft dan ook duidelijk een gesolliciteerd document dat allerminst een geloofwaardig relaas ondersteunt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS waarbij hij het profiel van zijn vervolgers benadrukt doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker betoogt dat het feit dat hij zich tot de Soba moest wenden het gegeven bevestigt dat er een reële staatsbescherming in Angola ontbreekt, benadrukt de Raad verzoekers uiterst gebrekkige kennis hieromtrent zoals aangestipt in de beslissing en wijst er verder op dat verzoeker overigens geen stukken bijbracht ter staving hiervan. Bovendien is er geen reden om verzoekers ongeloofwaardig bevonden relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in Angola geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker zijn profiel benadrukt als laaggeschoolde man met een Bakongo etnische afkomst, kan hij allerminst overtuigen hierdoor een gegronde vervolgingsvrees of reëel risico op ernstige schade te koesteren. Immers wijst de Raad erop dat verzoeker evenwel verklaarde een universitaire opleiding te hebben gevolgd en hij eerder geenszins gewag maakte van enige vrees of concrete problemen omwille van zijn etnie (Verklaring DVZ van 13 oktober 2025, p. 6; persoonlijk onderhoud van 21 november 2025, p. 11). Door inzake zijn etnie louter te wijzen op algemene informatie omtrent Bakongo zonder enige concrete aanwijzingen inzake persoonlijke problemen hierdoor, maakt verzoeker geen vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad beklemtoont in dit verband dat een verzoeker om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen bijgevolg niet volstaan, te meer in casu geen informatie voorligt inzake een systematische vervolging van Bakongo in Angola zodat het louter behoren tot deze etnie op zich dus onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker neergelegde documenten en overgemaakte opmerkingen geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont met de verwijzing naar algemene landeninformatie inzake het repressief en gewelddadig regime in Angola evenwel niet aan dat er heden in Angola een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. De in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie heeft geen betrekking op een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is zoals reeds aangestipt in voorliggend beroep niet aan de orde.

2.2.9. Waar verzoeker een schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aanvoert, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennisgenomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren. Door in het verzoekschrift de schending aan te voeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, die gelet op voorgaande vaststellingen niet kan aangenomen worden, slaagt verzoeker er niet in zijn inconsistente, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen in een ander daglicht te stellen.

2.2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU